

Verstopt

Er werd gebonkt op het raam. Een boze stem schreeuwde buiten iets onverstaanbaars. Meteen was er chaos in de woonkeuken. "Schiet op!!" siste Henk naar zijn jongste broer terwijl hij naar de stal rende. "Jullie zwijgen als het graf, begrepen?!" zei vader, terwijl hij afwoog of de twee jongens genoeg tijd hadden om Frits in zijn schuilplek te laten klimmen. De kinderen knikten en aten door. Vader keek door het kijkgaatje in de ruwhouten deur en schrok van hoeveel Duitsers wel niet hun huis hadden omsingeld. Alhoewel, waren het wel allemaal Duitsers? Hij werd boos van binnen toen hij er ook mannen in NSB pakken tussen spotte. "Godvergeten dwazen", dacht hij. Hij probeerde kalm te blijven. Tijd winnen.

Ik heb mijn oma Sien geïnterviewd. Samen met haar ouders, 4 broers en 4 zussen woonde ze in een grote houten boerderij. Ten tijde van dit verhaal was ze ongeveer 12 jaar oud.

Sien en de anderen hadden onmiddellijk geweten dat het om hun broer was, dat deze inval er was. Hij was niet voor zijn dienstplicht in Duitsland komen opdagen. Frits weigerde de Duitsers te helpen met "Schützen machen" (loopgraven graven) en zijn familie had hem hier op de boerderij ook hard nodig. "Ze moeten hun eigen graf maar graven" had hij gezegd en uiteindelijk had iemand dus de Duitsers verteld dat er van de boerderij Stubbelder nog iemand was achtergebleven. "Als alles goed verloopt dan..." dacht Sien, en toen kwamen de Duitsers binnen gestormd.

Ze waren bijna letterlijk met de deur in huis gevallen.

Mannen met groene pakken met hakenkruizen op hun armen en met geweren met bajonetten erop renden door de gang. Een man richtte zich op vader Dirk-Jan. "Du bleibst hier, kleiner Mann. Wo ist Frits!?" riep de man, dreigend met zijn bajonet. Andere soldaten doorzochten de kamer gauw op mogelijke schuilplaatsen. Vader had gelukkig vroeger de kans gekregen om Duits te leren en hij vertelde vloeiend aan de soldaat dat behalve één zoon in de stal, iedereen in de kamer was, en dat hij geen zoon had die Frits heette. Toen hoorden ze een bonk vanuit de richting van de stal. Het zweet brak hem uit.

Hijgend kwamen Henk en Frits aan bij de koeien. In het op een na laatste hok, boven tussen de ribben zat een luik. Netjes uitgezaagd zodat de randen van het luik boven op de balken lagen waardoor je er niets van kon zien, zelfs als je wist dat het er zat. Frits klom snel op Henks schouders en duwde het luik omhoog en hees zichzelf op. Toen hij eenmaal in de kleine getimmerde ruimte zat gooide hij het luik dicht. Hij kromp ineem bij de klap. Het enige wat hij kon doen was wachten.

Henk voegde zich bij de rest van de familie op commando van de nazi's. Bange en gefrustreerde gezichten, omdat nu ook zij niets anders konden doen dan wachten. Ze baden tot God dat er niets ergs zou gebeuren. Een lange zenuwslopende middag ging voorbij. De familie hoorde het peloton van soldaten door het huis bewegen. Ook door de zolder, waar de getimmerde verstoppelzak, gecamoufleerd door bergen van stro.

Het zweet brak Frits uit toen de soldaten de ladder naar de zolder op kwamen. Hij hoorde stappen langskomen. Hij merkte dat ze met hun bajonetten in de stromijten prikten. Ook bij zijn stapel. Tok. Ze hadden hem niet opgemerkt.

De commandant stond tegenover vader, geweer op hem gericht. "Erzähl mir wo er ist oder ich schieße dich!" Dirk-Jan was niet van plan om toe te geven. Hij wist dat hij het goede deed en dus zei hij in het Duits: "Jij zult hier niemand neerschieten, als God jou daar geen toestemming voor geeft." De commandant zweeg. Hij keek naar de kinderen en terug naar Dirk-Jan. Hij wachtte even. Zijn diep verstopte menselijkheid kwam boven. Hij liet zijn geweer zakken, verzamelde zijn mannen en vertrok.